

Pedro De Bruyckere

DE
SCHADUW
VAN
DE RAAF

Lannoo

www.lannoo.com

www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tiel, 2026

Tekst: Pedro De Bruyckere

Omslagillustratie: Saskia Halfmouw

Omslagontwerp: Koen Surmont, windwaait.be

Vormgeving binnenwerk: Mieke Smalle

ISBN 978 90 599 6634 5

D/2026/45/328

NUR 283/284

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze
uitgave zijn uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training
and similar technologies.

Voor oma en opa. Voor alle tijd.

DEEL 1

Hoofdstuk 1

Een onverwachte uitnodiging

‘Dit is de saaiste zomer ooit.’

Joris lag languit op mijn bed en gooide een stressbal tegen het plafond. De bal raakte een lamp, ketste af tegen de muur en verdween achter mijn kast. Hij keek er niet eens naar.

‘Je overdrijft’, mompelde ik, terwijl ik voor de twintigste keer door mijn telefoon scrolde in de hoop op ... tja, iets. Een uitnodiging voor een feest, een geheime missie, een buitenaardse invasie – alles was welkom. Maar nee. Mijn leven bestond op dit moment uit een paar suffe filmpjes, een advertentie voor een deodorant die ‘je status zou verhogen’ (ik had sterke twijfels) en een quiz die beweerde dat mijn persoonlijkheid het best paste bij een ‘charmante geit’.

Joris zuchtte dramatisch. ‘We hadden plannen. Groots en meeslepend.’

‘We hadden één plan’, verbeterde ik hem. ‘We zouden naar dat skatepark gaan en kijken of we nog een ollie konden.’

‘En toen?’

‘Toen ontdekten we dat we dat nooit hebben gekund.’

Joris knikte somber. ‘En nu?’

Ik had geen antwoord. Dit was precies het soort zomer dat langzaam weggleed in een eindeloze stroom van *niksigheid*. Een zomer waarin je, zonder het te merken, de helft van je tijd verspilde aan nutteloze YouTube-video’s en daar pas achter kwam als het al bijna september was.

Toen klonk er een bonk op het raam. Niet zomaar een tikje. Een stevige bonk.

Joris en ik keken op.

Er stond iemand buiten.

Een oudere man. In een regenjas.

Wat op zich al raar was, want het was zelfs in de vroege avond nog dertig graden. Hij had een zonnebril op, hield een kartonnen doos onder zijn arm en tikte met twee vingers tegen het glas.

Joris staarde naar hem. ‘Is dat ... een inbreker?’

‘Waarom zou een inbreker eerst kloppen?’

‘Misschien een beleefde inbreker.’

Ik stond op en opende vlot het raam. Ik wist wie het was.

De man grijsde en schoof zijn zonnebril iets naar beneden. ‘Max! Jongen! Hoe is het met je?’

Mijn oudoom Charles was een legende in de familie. Niemand wist precies wat hij deed. Sommigen beweerden dat hij ooit uitvinder was geweest, anderen hielden het op ‘ondernemer’ of ‘een probleem voor de belastingen.’

Mijn moeder zei gewoon dat ik ‘een gezonde afstand’ moest bewaren. Mijn moeder dacht dat oom Charles ergens in Frankrijk zat en niet in zijn ‘schuilplaats’ aan de rand van de stad. Gelukkig wist ze ook niet dat hij nu bij ons op het platte dak naast mijn kamer stond. Ze zou meteen de politie of brandweer bellen om hem van het dak te krijgen.

Hij droeg dezelfde jas als altijd, of het nu zomer was of winter. Alleen leek die nu nog voller met zakken, ritsen en losse draden. Zijn haar stond in sprietten overeind alsof hij net een experiment had overleefd en nu pas zag ik dat zijn bril een barst had die hij met plakband had hersteld.

‘Oom Charles?’ vroeg ik. ‘Wat doe jij hier?’

Hij hield nonchalant zijn hoofd wat schuin. ‘Beetje dit, beetje dat. Zaken.’

Joris en ik keken elkaar even aan. ‘Zaken’ was niet echt het woord dat je met oom Charles zou associëren als je hem hier zo voor onze neus zag staan.

‘Wat voor zaken?’ vroeg Joris.

Oom Charles stapte door het raam naar binnen, legde de kartonnen doos op mijn bureau en blies het stof eraf. Een flinke stofwolk vloog op. ‘Een probleem’, zei hij plechtig.

Ik had wel honderd vragen. Wat zat er in die doos? Waarom droeg hij een regenjas in een hittegolf? Hoe kwam hij überhaupt op het dak voor mijn raam? Maar voordat ik iets kon vragen, ging hij verder.

‘Een probleem waarvoor ik’, hij keek even naar ons allebei, ‘twee jonge, briljante geesten nodig heb.’

Dat klonk als ons. Of in elk geval als iemand anders die misschien niet thuis was en dus pas later nee kon zeggen.

Joris rechtte zijn rug. ‘O, briljante geesten? Ik weet niet zeker of meervoud hier op zijn plaats is ...’

Ik besloot er maar niet op te reageren. ‘Vertel.’

Oom Charles grijnsde breed. ‘Jullie vakantie is vanaf nu voorbij.’ Hij legde zijn hand op de doos en keek ons geheimzinnig aan. ‘Dit wordt ... een missie met veel vragen, maar zo spannend als je ze enkel in de beste, spannende boeken kunt vinden.’

Hij pakte een mes uit zijn jas, sneed de doos open en schoof het karton opzij.

Ik verwachtte van alles. Oude documenten. Een vreemd apparaat. Misschien een opgezette pinguïn. Het was en bleef oom Charles.

Maar niet dit.

Joris en ik keken naar de inhoud van de doos en toen naar elkaar.

Ik wachtte nog even en hakkelde toen, ‘Eh ... is dit legaal?’

Oom Charles grijnsde. ‘Wat denk je zelf?’

‘Wat denk je, Remi?’

Remi kijkt me enigszins verveeld aan.

‘Denk je dat dit iets kan worden?’

Remi wacht even, denkt na, wikt zijn woorden. Ik besef dat ik nerveus word.

‘Pa, je wilt dus een boek voor iemand zoals ik schrijven?’

‘Ja, dat is mijn bedoeling.’

‘En je denkt dat de hoofdpersonages alleen maar hoeven te skaten om hip te zijn?’

‘Euh.’

‘Nee, serieus, weet jij zelf wel wat een ollie is?’

‘Nee, ik beken, ik heb het moeten opzoeken.’

‘En die oom Charles, is dat omwille van ...’

‘Nee, nee, dat is puur toeval.’

‘Net zoals je puur toevallig mijn naam nu aan het gebruiken bent in dit tussenhoofdstuk. Ik heet echt zo, hè pa. Trouwens, hoe heet het hoofdpersonage?’

‘Max.’

‘Max?’ Remi proeft de naam. ‘Toch niet omdat hij “de max” is? Echt flauwer dan dat kun je het niet bedenken. Je hebt toch niet ChatGPT gebruikt om dit te bedenken?’

‘Niet echt.’

‘Hoe bedoel je niet echt? Ja dus?’

‘Het skaten komt van ChatGPT. Daarom moest ik het opzoeken.’

‘Papa, ik denk dat een boek schrijven over onderwijs en wetenschap echt iets anders is dan een boek schrijven voor jongeren.’

‘Maar er zijn al zo weinig boeken voor jongeren zoals jij.’

‘Klopt, maar dit gaat ’m toch ook niet worden, vrees ik.’

Er volgde een lange stilte.

‘En wat gaat er nu verder gebeuren met die Max en Joris?’

‘Van alles, bizarre avonturen.’

‘Ze gaan toch geen problemen krijgen zoals verliefd worden, mentale breakdowns, twijfelen aan zichzelf, de scheiding van hun ouders verwerken ...’

‘Nee ...’

In mijn hoofd schrap ik ondertussen de helft van de plannen die ik met Max en Joris had. Ik zal ook maar niet de ene verliefd laten worden op de ander die dat dan helemaal niet ziet zitten.

‘Ik wil gewoon spannende boeken lezen, niet meer, niet minder. En geen gedoe. Lief dat je het probeert, maar moest je geen serieus boek afmaken?’